

Toespraak Aliza Suissas, Nationale Holocaust Herdenking 29 januari 2023

Dit is het oorlogsverhaal van mijn overgrootmoeder, Régine Bremer-Blum

Mijn overgroot oma heeft een van de ergste massamoorden ooit overleefd, de Holocaust. Haar Joodse naam was Rebecca.

Ik ga vertellen over de gruwelijkheden die zij heeft meegemaakt, maar ook de goede dingen die zijn gebeurd, zoals de bijzondere band met haar vriendinnen en de hereniging met mijn overgrootvader, les Bremer.

Van dit verhaal heb ik geleerd dat je altijd hoop moet houden en dat er ondanks alles, ook goede dingen kunnen gebeuren in een slechte tijd.

Regina en les trouwden in 1941 in de Grote Hoogduitse Synagoge. Wat nu het Joods Museum is.

In 1942 werd Regina verraden en naar Westerbork gebracht.

Toen ze uiteindelijk op transport moest, gooide ze een briefje uit de trein dat bij les terecht kwam. Zo wist hij dat ze onderweg was naar Theresienstadt.

Op 18 mei werd mijn overgrootmoeder op het volgende transport gesteld. Iedere keer in die vreselijke veewagons. Ditmaal naar de hel op aarde: Auschwitz.

In Auschwitz werd Régine geselecteerd om te blijven leven. Ze werd gevangene A 4496... een nummer. Dit nummer stond op haar arm getatoeëerd.

Toen mijn moeder eens vroeg als klein meisje wat het was antwoordde ze: "Mijn telefoonnummer, oma vergeet toch altijd alles?"

Wat echt heel bijzonder is, is dat Régine sinds Westerbork iedere keer met drie vriendinnen was, die onafscheidelijk waren. Als door een wonder werden ze iedere keer weer tegelijkertijd op transport gesteld.

Ze hielpen elkaar, ze steunden elkaar als het niet langer ging. Ze sleepten elkaar erdoorheen.

En naast de onvoorwaardelijke vriendschap, was er de enorme liefde voor haar les en het verlangen hem weer te zien, gaf haar levenskracht.

Op 27 december 1944, middenin de koude winter, werden de vriendinnen op dodenmars gestuurd.

Na een wekenlange dodenmars kwamen ze op 2 februari 1945 aan in Bergen Belsen. Daar werden ze op 15 april 1945 door de Britten bevrijd, meer dood dan levend.

les was verdrietig toen hij moederziel alleen op de Berlagebrug stond tijdens bevrijdingsdag. In de weken die volgden kwam hij erachter dat slechts één familielid de Holocaust had overleefd.

Hij kwam er door de lijsten van het Rode Kruis achter dat Régine nog leefde en was dolblij haar terug te zien.

Ondanks alle ellende en ontberingen gebeurde er een groot wonder.

Op 13 april, minder dan een jaar na de bevrijding van Régine, werd in Amsterdam, mijn oma Mariette Ilona Bremer geboren.